

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2017r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Olejnik

Protokolant: st.prot.sąd. Karolina Tomiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kościanie Marzeny Tylińskiej

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2017r.

sprawy: **T. K. (K.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 10 marca 2017r., sygn. akt II K 644/15

I. zmienia punkt 3 zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż jako podstawę wymierzonej oskarżonemu T. K. kary łącznej pozbawienia wolności wskazuje art. 91 § 2 kk;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. H. kwotę 516,60 zł z VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję.

Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

W dniu 10 marca 2017 r, w sprawie, sygn. akt II K 644/15, Sąd Rejonowy w Kościanie w II Wydziale rozpoznał sprawę T. K. oskarżonego o to, że:

I. w miesiącu kwietniu 2015 r., dokładnej daty nie ustalono, w K., woj. (...), działając w ciągu 1 roku po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, którą to karę odbył w okresie od 27 kwietnia 2010 r. do 28 kwietnia 2014 r. do wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kościanie sygn. akt II K 96/09 z dnia 20 lipca 2009 r., dokonał włamania do pomieszczenia, gdzie prowadzona jest sprzedaż artykułów używanych przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim wypchnięciu okna wszedł do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia mini wieżę CD koloru czarnego o wartości 50 zł, czym działał na szkodę R. D., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w dniach od 4 maja 2015 r. do 6 maja 2015 r., dokładnej daty nie ustalono, w K., woj. (...), działając w ciągu 1 roku i 8 dni po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, którą to karę odbył w okresie od 27 kwietnia 2010 r. do 28 kwietnia 2014 r. do wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kościanie sygn. akt II K 96/09 z dnia 20 lipca 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z D. T. (1) dokonał włamania do kabiny samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego na terenie posesji przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim

uszkodzenia wkładki zamka drzwi pasażera wszedł do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia buty sportowe marki P. P. (1) koloru brązowego, latarkę ledową, przewody elektryczne zasilające w ilości 100 sztuk, dwóch żyrandoli elektrycznych o łącznej wartości 1.140zł, czym działał na szkodę T. D., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

III. w miesiącu maju 2015 r., dokładnej daty nie ustalono, w K., gm. K., woj. (...), działając w ciągu 1 roku 1 miesiąca i 3 dni po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, którą to karę odbył w okresie od 27 kwietnia 2010 r. do 28 kwietnia 2014 r. do wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kościanie sygn. akt II K 96/09 z dnia 20 lipca 2009 r., z niezabezpieczonych pomieszczeń przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia przewody elektryczne siłowe o łącznej długości 25 metrów o łącznej wartości 800 zł, czym działał na szkodę P. P. (2), tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w miesiącu maju 2015 r., dokładnej daty nie ustalono, w K., gm. K., woj. (...), działając w ciągu 1 roku 1 miesiąca i 3 dni po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, którą to karę odbył w okresie od 27 kwietnia 2010 r. do 28 kwietnia 2014 r. do wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kościanie sygn. akt II K 96/09 z dnia 20 lipca 2009 r., z terenu posesji przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia przewody elektryczne siłowe o łącznej długości 50 metrów o łącznej wartości 1.000 zł, czym działał na szkodę R. J., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

V. w dniu 20 czerwca 2015 r. w K., woj. (...), działając w ciągu 1 roku, 1 miesiąca i 23 dni po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, którą to karę odbył w okresie od 27 kwietnia 2010 r. do 28 kwietnia 2014 r. do wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kościanie sygn. akt II K 96/09 z dnia 20 lipca 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z D. T. (2) poprzez rozwiązanie linki stanowiącej zabezpieczenie plandeki skrzyni ładunkowej samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) usiłował dokonać kradzieży bliżej nieokreślonych przedmiotów tam znajdujących się, jednak swego celu nie osiągnął ze względu na skaleczenie ręki D. T. (1), czym działał na szkodę P. D. (1), tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

oraz D. T. (1) oskarżonego o to, że:

I. w dniach od 4 maja 2015 r. do 6 maja 2015 r., dokładnej daty nie ustalono, w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. dokonał włamania do kabiny samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego na terenie posesji przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim uszkodzeniu wkładki zamka drzwi pasażera wszedł do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia buty sportowe marki P. P. (1) koloru brązowego, latarkę ledową, przewody elektryczne zasilające w ilości 100 sztuk, dwóch żyrandoli elektrycznych o łącznej wartości 1.140zł, czym działał na szkodę P. D. (2), tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

II. w dniu 20 czerwca 2015 r. w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. poprzez rozerwanie linki stanowiącej zabezpieczenie plandeki skrzyni ładunkowej samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) usiłował dokonać kradzieży bliżej nieokreślonych przedmiotów tam znajdujących się, jednak swego celu nie osiągnął ze względu na skaleczenie się w rękę, czym działał na szkodę P. D. (2), tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

Sąd I instancji, w pkt. 1 wyroku, oskarżonego T. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I, II i V ustalając, iż w przypadku czynów II i V działał na szkodę P. D. (2), w przypadku czynu V popełnił go działając wspólnie i w porozumieniu z D. T. (1), a nadto iż działał w ramach ciągu przestępstw, tj. przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu na dzień 30 czerwca 2015 r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 2 wyroku, oskarżonego T. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach III i IV ustalając, iż w przypadku czynu III działał na szkodę G. P., a nadto iż działał w ramach ciągu przestępstw, tj. przestępstw z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz w zw. z art. 91 § 1 kk, i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w

zw. z art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu na dzień 30 czerwca 2015 r. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 3 wyroku, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu na dzień 30 czerwca 2015 r. orzeczone wobec oskarżonego T. K. w punktach 1 i 2 kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 4 wyroku oskarżonego D. T. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II ustalając co do punktu II, iż działał poprzez rozwiązanie linki stanowiącej zabezpieczenie plandeki oraz ustalając, iż w działał w ramach ciągu przestępstw, tj. przestępstw z art. 279 § 1 kk oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i w zw. z art. 91 § 1 kk, i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu na dzień 30 czerwca 2015 r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł (dwudziestu złotych).

W pkt 5 wyroku, na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu na dzień 30 czerwca 2015 r. wykonanie wymierzonej oskarżonemu D. T. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby.

W pkt 6 wyroku, na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonych do naprawienia szkody i zasądził:

- od T. K. na rzecz R. D. kwotę 50 zł (pięćdziesiąt złotych),
- od T. K. na rzecz G. P. kwotę 800 zł (osiemset złotych),
- solidarnie od T. K. i D. T. (1) na rzecz P. D. (2) kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych).

W ostatnim punkcie, na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych oraz nie wymierzył im opłat oraz na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kościanie na rzecz Adw. R. H. kwotę 588 zł (pięćset osiemdziesiąt osiem złotych) plus VAT tytułem obrony oskarżonego T. K. z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego T. K. zaskarżając go na korzyść tego oskarżonego, zarzucając temu orzeczeniu:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 k.p.k., art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,
- ewentualnie rażącą niewspółmierność kary,

W konsekwencji obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, alternatywnie o zmianę wyroku w zakresie kar orzeczonych za poszczególne czyny i w konsekwencji kary łącznej, w ten sposób że za czyny opisane w pkt I,II,V wyroku wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności, za czyny opisane w pkt III, IV wyroku kare 3 miesięcy pozbawienia wolności i w konsekwencji wymierzenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, ewentualnie przy założeniu, iż czyny stanowiły czyny mniejszej wagi wymierzenie kary pozbawienia wolności w jej minimalnym wymiarze.

Nadto obrona wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu za drygą instancję, nieopłaconej nawet w części.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, że w sprawie nie dostrzegł uchybień wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k., które powodowałyby konieczność uchylenia wyroku niezależnie od granic zaskarżenia. W tej zatem sytuacji instancyjną kontrolę zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy ograniczył jedynie do zarzutów wskazanych w apelacji.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że ocena każdego przeprowadzonego w toku postępowania dowodu pozostawiona jest sądowi orzekającemu, który obowiązany jest dokonać jej z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również z uwzględnieniem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego i takiej też oceny dowodów dokonał Sąd I instancji w omawianej sprawie, z którego wysnuł prawidłowe wnioski. Na podstawie analizy materiału dowodowego sprawy Sąd odwoławczy całkowicie popiera tok rozumowania i ustalenia Sądu Rejonowego, w którym nie ma żadnych błędów natury faktycznej czy logicznej. Nie sposób jednocześnie nie zauważyć, iż wniesiona apelacja ogranicza się w rzeczywistości do polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. Należy podkreślić, iż obrona kreując zarzuty oraz wnioski w środку odwoławczym ograniczyła się jedynie do wskazania, iż oskarżony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów gdyby nie czynniki zewnętrzne, tłumacząc, iż T. K. złożył swe wyjaśnienia podczas gdy znajdował się w stanie nietrzeźwości, i z obawy przed zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania, przy czym kwestionując wymiar kary, obrońca wskazał jednocześnie, iż podsądny dokonywał kradzieży głównie dlatego, iż potrzebował pieniądze na jedzenie, "obarczając" winą za te czyny społeczeństwo, które nie daje mu szans na zasymilowanie się.

Naiwnym wydają się być wyżej przedstawione twierdzenia w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego. Z zeznań świadka M. W. (k. 206), z zeznań świadka M. G. (k. 206 – 206v), zeznań świadka R. S. (k. 206 v – 207), a także z przeprowadzonego o godzinie 8:45 badania alkomatem (k. 43), gdzie w tym samym w dniu o godzinie 10:00 złożył wyjaśnienia przyznając się do zarzucanych mu czynów (k. 50-50v) nie wynika bowiem, by oskarżony T. K. składając swe wyjaśnienia znajdował się pod wpływem alkoholu, na co wskazuje zresztą słusznie Sąd I instancji.

Podkreślić jednocześnie należy, iż na winę i sprawstwo oskarżonego w szczególności zaś wskazują: wyjaśnienia oskarżonego T. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym, które sąd bierze pod rozwagę i poddaje ocenie również gdy dochodzi do zmiany tychże wyjaśnień w dalszym toku postępowania, zeznania świadka R. J., z których wynika, iż oskarżony "wskazał kradzież kabla" podczas przeprowadzonej wizji lokalnej (k. 205), protokół z przeprowadzonej wizji lokalnej, wyjaśnienia D. T. (1), zarówno złożone w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu sądowym, gdzie opisał przebieg kradzieży oraz rolę podsądnego T. K.

W świetle powyższego, zatem nie można uznać, iż brak jest dowodów świadczących o tym, iż oskarżony dopuścił się czynów, co do których następnie nie przyznał się, przy czym zauważyć wypada, iż obrona nie przytoczyła żadnych istotnych argumentów świadczących o niewinności swego Klienta.

Nadmienić należy, iż Sąd I instancji na podstawie wyżej wymienionego materiału dowodowego poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a na podstawie zeznań świadków R. D., M. P., G. P., P. D., ustalił jakie uszkodzenia powstały w związku z popełnionymi kradzieżami, jakie konkretnie przedmioty zostały skradzione i jaka jest ich wartość, więc nie ma potrzeby by na nowo ustalać ich wartość.

Stwierdzić należy nadto, iż Sąd Rejonowy w swym uzasadnieniu w sposób przekonujący wskazał jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych i tego rodzaju ocenę dowodów należało uznać za pozostającą pod ochroną art. 7 k.p.k.

Jak już powyżej wspomniano, Sąd Rejonowy wyprowadził trafne wnioski na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, należycie rozważył i ocenił zebrany w

sprawie materiał dowodowy, w świetle czego, nie sposób uznać, iż Sąd I instancji naruszył art. 2 § 1 pkt. 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k.

Przechodząc do kolejnego zarzutu, zauważyć trzeba, że skarżący, formułując w apelacji zarzut dotyczący kwestii rażącej niewspółmierności kary, zdaje się zapominać, „że ustawodawca, zakreślając sądowi granice wymiaru kary i wskazując mu w przepisie art. 53 § 1 k.k., czym powinien kierować się przy jej wymiarze, pozostawia mu jednak swobodę w orzekaniu kary, nakazując mu ją wymierzać według swojego uznania. Wymiar kary, w tym kary łącznej ma ze swej istoty charakter ocenny i to, że orzeczona kara nie spełnia oczekiwań skazanego, a nawet w odczuciu społecznym może uchodzić za surową, nie oznacza, że można ją skutecznie kwestionować w postępowaniu odwoławczym. Co więcej, sam sąd odwoławczy nie jest uprawniony do modyfikowania kary, która w jego ocenie jest zbyt surowa. Chroniąc przyznaną sądowi pierwszej instancji swobodę wymiaru kary, ustawodawca pozwała ingerować w jego orzeczenie dopiero wówczas, gdy wymierzona kara cechuje się rażącą niewspółmiernością.(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2016 r., III KK 140/16, opublikowano w LEX) Pamiętać należy również, że o karze rażąco niewspółmiernej można byłoby mówić wówczas, gdyby Sąd I instancji w sposób jaskrawy nie skorelował wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z cechami osobowymi sprawcy, a także nie uwzględnił funkcji prewencyjnej czy wychowawczej kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi więc o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 1994 r., II KRn 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, Nr 5, poz. 18).

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu kary uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, nie zapominając o tym, iż dopuścił się on popełnienia czynów w warunkach recydywy, przy czym mieć na uwadze należy zatem, iż czynów tych nie można traktować jako przypadki mniejszej wagi.

W ocenie Sądu Okręgowego, również kara łączna wymierzona oskarżonemu T. K. zaskarżonym wyrokiem uznana musi być za karę adekwatną oraz uwzględniającą dyrektywy jej wymiaru wynikające z treści przepisów kodeksu karnego. Sąd Okręgowy zmienił jedynie podstawę wymiaru kary łącznej orzeczonej wobec ww. podsądnego, albowiem przy ciągu przestępstw zastosowanie ma art. 91 k.k.

Zatem mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku Sąd orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, i na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz. U. 2016.1995) oraz w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. (Dz. U. Dz.U. z 2016 r. poz. 1714) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. H. kwotę 516,60 zł. z VAT.

W pkt III na mocy 624 k.p.k. art. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty za II instancję, bowiem poniesienie ich spowodowało by zbyt uciążliwe skutki dla oskarżonego.

SSO Sławomir Olejnik